

Заболю, затужу,
заридаю... в собі, закурличу,
А про очі людські
засміюсь, надломивши печаль.
Помолюсь крадькома
на твоє праслов'янське обличчя,
І зоря покладе
на мовчання моє печать.

Забілили сніги,
забілили на цілому світі.
Опадає листок,
як зів'яле чаїне крило,
Там, де ми відбули,
там, де наше відтьохкало літо, —
Забілили сніги... забілили сніги...
замело.

Це приходить, мов сон.
Це приходить до мене із марень
Теплий шепіт і схлип... чи сльоза,
чи роса од ріки?
І на обрій вечірній
ляга, мов на еллінський мармур,
Ледь означений профіль
і тиха лілея руки.

Я для інших одцвів,
я під серцем сховав свої квіти.
Я від ока чужого
туманом осіннім укривсь.
Але якось вночі
підійди і торкни мої віти —
Я тобі засвічусь,
як нікому іще не світивсь!..

Заболю, затужу, заридаю... в собі, закурличу.

А про очі людські
засміюсь, надломивши печаль.

Помолюсь крадькома
на твоє праслов'янське обличчя,
І зоря покладе
на мовчання моє печать.

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.